

νει μορφή σύμφωνα, όχι μόνο με κάποιο ψυχωτικό παλμό, αλλά με πολλαπλούς παλμούς. Ίσως δεν υπάρχει ένα κλειδί για το όνειρο αλλά περισσότερα, και το κλειδί όλων αυτών των κλειδιών θα ήταν, κατά τη γνώμη μας, μέσα στη γενική αναμεταξύ μας επικοινωνία αυτού που είναι περισσότερο ή λιγότερο αποκλεισμένο ή αποκομμένο σε κατάσταση εγρηγορήσης, μέσα σε μια θαυμάστη ανακίνηση αυτού που είναι κοινωνικοπολιτιστικό, διανοητικό, συγκινητικό, γενετικό, περιβαλλοντικό, των γεγονότων, των απωθνημένων αναμνήσεων, ανεξάντλητων επιθυμιών, πραγματική γιορτή της υπερπολυπλοκότητας.

Ετσι, πρέπει να θεωρήσουμε τον πολλαπλασιασμό της ονειροφантаσίας όχι σαν μια απροσδιόριστη υπεριοικοδομή, αλλά σαν ενδοπλοκή, όχι σαν αποβλήτο ή καθαρό «θορυβό» που γίνεται ακουστος μονον όταν η πληροφοριακή μηχανή κοιμάται, αλλά σαν μια μειζώνα αποψη της εγκεφαλικής ενεργείας του «εμφρόνα» που φέρει μια τεραστία σπαταλή και συγχρόνως μια αρχή δημιουργηχότητας.

Κατά τα άλλα, η αναδυσή μιας νέας ιδέας περιγραφτήκε ανεκαθεν ως θεμενή είτε με ένα συσχετιστικό κεραυνόδολημα προερχόμενο από ένα τυχαίο γεγονός ή τυχαία παρατηρημένο (το μήλο του Νευτώνα) και που παίρνει τη μορφή μιας αιφνιδίας «εμπνευσης» είτε σαν καρπός μιας ονειροπολήσης ή ακομή ενός νυχτερινού ονείρου. Η πηγή της δημιουργικότητας της εγρηγορήσης υπάρχει μέσα σ ένα απρόβλεπτο παιχνίδι, ατελείωτο και πολυκατασκευασμένο από συνδυασμούς οδηγούμενους από ψυχωτικούς παλμούς, όπου ξαφνικά η ευριστική «συμπλοκή» καταλύει και μεταβάλλει σε μήνυμα, ιδέα, φόρμουλα αυτό που μέχρι αυτή τη στιγμή δεν ήταν παρά μια όση. Σ αυτό ακριβώς εγκείται το νόημα της πλυσής έγκεφαλου: να ξυπνήσουμε την ελευθερή φαντασία για να εμπνευστούμε νέα ιδέα. Ετσι πρέπει όχι περισσότερο να ξεχωρίζουμε όσο να συνδυάζουμε την ονειρική εικόνα με τη δημιουργική φαντασία, τον άνθρωπο το φανταστικό με τον άνθρωπο το φανταζόμενο. Η «τρέλη της κατοικίας» φαντασία είναι ταυτόχρονα «νεραϊδα της κατοικίας» μέσα στο ασταμάτητο παιχνίδι από το φαντασμα στην ιδέα, από την αναισθησία στην πράξη και αντιστροφή, πηγή των αναγνώσεων όλων των τάξεων που πραγματώνουν και εμπλουτίζουν την ανθρωπινή εξέλιξη.

μετ. Χρυσούλα Δημητρώλου

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΑΒΑΛΑΣ

1) 1. Κυριακή 1 Σεπτ. 74. Βρισκομαι στην αυλή του πατρικού σπιτιού. Σε μιαν ακρή πάνω σ ένα θρόνο καθεται ο πατέρας που όμως είναι τυφλός, φοράει άσηρη χλαμύδα, έχει μακρύα γενιάδα, κρατάει ένα ραβδί και είναι συγχρόνως ο μαντής Τειρεσίας. Πίσω του ορθία, ακουμπώντας το ένα χέρι της στον ώμο του, η μητέρα. Εμφανίζεται ένα φίδι. Έχει έντονο γαλαζοπρασινό χρώμα και μια χρυσή τεθλασμένη γραμμή κατά μήκος της ραχής. Μου επιτίθεται κι εγώ προσπα-

θω να του ξεφυγω. Σε λίγο αυτο χανεται κι εγω, νομιζοντας πως ησυχασα πια, πλησιαζω τον πατερα — Τειρεσια και τον ρωταω που ειναι το φιδι. Τότε αυτος μου απανταει οτι το φιδι δεν ειναι πουθενα εξω μου γιατι ειναι: μεσα μου κατω απο τη μεση.

2) 5. Δευτερα 9 Σεπτ. 74. Πεταω με το σωμα μου σε μεγαλο υψος πανω απο τη θαλασσα που θρискεται αναμεσα στην Κορινθο και το Λουτρακι. Οι πολεις ομως ειναι διαφορετικες: ουρανοξυστες, τεραστια κτιρια, κινηση, ελικοπτερα κι αεροπλανα διασχιζουνε τον αερα και στη θαλασσα πλοια πολλα πηφαινοερχονται. Ολη η εικονα θυμιζει Νεα Υορκη. Προσγειωνομαι σε μια ταρατσα οπου γινεται χορος. Εγω κοιταζω τη θεα και μου κανουνε μεγαλη εντυπωση τα χρωματα που αντικρινω: ολα ειναι θαυ πρασινο και μπλε, αλλα παρα πολυ ομορφα. Καποιος μου μιλαει και λεει πως αυτη ειναι η Κορινθος του μελλοντος γυρω στο 2000 μ.Χ. Αργοτερα ειμαι στο δρομο με μια παρεα απο γνωστες και αγνωστες κοπελες και φαχνουμε για εστιατοριο ενω ο κοσμος θρискεται σε πανικο γιατι γινεται σεισμος. Διαφευγω και ανεβαινω στην ταρατσα ενος πανυψηλου κτιριου που ειναι γεματη λουλουδια.

3) 6. Τριτη 10 Σεπτ. 74. Σ ενα μεγαλο ξενοδοχειο μπαινω στο ασανσερ. Την τελευταια στιγμη ερχονται μαζι μου μια γυναικα μ ενα παιδακι. Ανεβαινουμε. Ξαφνικα αντιλαμβανομαι οτι το ασανσερ εχει ξεφυγει απο τον ελεγχο μας. Παταω απεγνωσμενα τα κουμπια ομως αυτο ανεβαινει ολο και με πιο μεγαλη ταχυτητα. Φτανει στην κορυφη και αρχιζει να κινειται πλεον οριζοντια. Περναει μες απο τειχους στα διπλανα κτιρια, διασχιζει διαμερισματα, γραφεια και τελος πεφτει κατω στο δρομο. Βγαινουμε ολοι σωοι απο μεσα. Μαζευεται κοσμος πολυς και καποιος αγνωστος που πλησιαζει μ αυτοκινητο με ρωταει αν ειμαι καλα.

4) 7. Τεταρτη 11 Σεπτ. 74. Στο σπιτι μιας θειας μου στο χωριο που περνουσα τις παιδικες μου διακοπες. Βγαινω εξω και χανομαι. Προσπαθω να προσανατολιστω και να βρω τους δικους μου. Τους ανακαλυπτω, ενω μας χωριζει ενα μεγαλο χωραφι γεματο αγκαθια και ξερα λουλουδια του αγρου. Προσπαθω να το διασχισω αλλα θρискομαι ξαφνικα μεσα σε μια τεραστια πκραχκα. Εισβαλλει τοτε μια γιγαντοσωμη γυναικα μ ενα παιδακι. Αγωνιζομαι να τους διωξω, τους βγαζω εξω μα αυτοι ξαναμπαινουνε. Τελικα ειναι αδυνατο να τους εμποδισω. Εισβαλλουνε στο χωρο και οχι μοναχα αυτοι οι δυο αλλα κι ενα πληθος ανθρωπων γνωστων και αγνωστων. Στη συνεχεια καθομαστε ολοι μαζι σ ενα μεγαλο τραπεζι μες στο δωματιο και τρωμε. Γινεται φασαρια. Απο την αλλη πλευρα του τραπεζιου μια γυναικα, που εχω την εντυπωση πως ειναι η γυναικα μου, πεταει ενα ακοντιο που με χτυπαει πανω απο το δεξι ματι και αρχιζει να τρεχει αιμα. Ενω προσπαθω πια να προστατευθω και κοιταζω εκπληκτος και λυπημενος καποιος διπλα μου λεει: οι γυναικες πληρωνονται με αιμα.

5) 13. Σάββατο 18 Σεπτ. 74. Πηγαίνω με τα πόδια προς την εκκλησία της ενορίας μου στην Κορίνθο, που είναι ο Άγιος Νικόλαος, και βρίσκεται δίπλα στη θάλασσα. Δεξιά μου και κρατώντας την από το χέρι έρχεται η γυναίκα μου που είναι ντυμένη νύφη. Εμίστε και οι δύο χαρούμενοι, κοιταζομαστε στα μάτια και φιλιωμαστε. Πηγαίνουμε να παντρευτούμε. Ξαφνικά σταματάω τρομαγμένος γιατί θυμήθηκα πως είμαι ήδη παντρεμένος με μια άλλη, ένα γνωστό μου αγροκόριτσο, και φυσικά δε μπορώ να ξαναπαντρευτώ. Ενημερώνω τη γυναίκα μου για την κατάσταση κι αυτή μου απαντάει: δεν πειράζει θα κάνουμε πολιτικό γάμο. Καθώς συνεχίζουμε να περπατάμε προς την εκκλησία της λέω: όμως θαθελάνασαι συ η γυναίκα μου. Στο μεταξύ κόσμος πολυς πηγαίνει μαζί μας γνωστοί και αγνωστοί. Όλοι κρατάνε λουλουδία πολυχρώμα κυριαρχεί όμως το μωβ. Εγώ παραπονιέμαι στους γύρω πως δε μας αφήνουν να περασούμε. Δε σάς εμποδίζουμε εμείς, μου λένε. Προσπερνάμε ανάμεσα τους και ανεβάζουμε ένα είδος μικρής ξυλινής γεφυράς (στην πραγματικότητα δεν υπάρχει) όπου μας υποδέχεται ο παπάς ντυμένος τα χρυσά του αμφιά. Στεκεται στ αριστερά μας και καθώς τον κοιτάζω, εντυπωσιαζόμαι από τα γενιά του που είναι πολύ μαύρα και κατσαρά. Είναι αγνώστος και όχι ο παπάς της ενορίας μας.

6) 19. Τρίτη 5 Νοεμ. 74. Κοιμάμαι με τη γυναίκα μου στο διαμερίσμα μας. Ξημερώνει. Καποίος μπαίνει στο δωμάτιο μας. Φοράει γκριζά καπαρτίνα με σήκωμένο γιακά, καπέλο κατεδασμένο ως τα μάτια και έχει υφός αστυνομικού που κατι ψάχνει. Εγώ τον αντιλαμβάνομαι, που μπήκε κρυφά στο σπίτι, και προσπαθώ να ειδοποιήσω τη γυναίκα μου φωνάζοντας. Βγάζω μια εντρομή κραυγή. (Εύπηγησα άνθρωχος και η γυναίκα μου είπε πως η φωνή δεν ήτανε η δικιά μου αλλά ενός μικρού παιδιού που φωνάζει φοβισμένο).

7) 20. Τετάρτη 6 Νοεμ. 74. Υπάρχει μια σπηλιά στο εσωτερικό της γης και, υποτίθεται, πως είναι ο αδής. Εγώ βρίσκομαι μέσα σ αυτή με δυο εαυτούς, ένας νεώτερος κι ο άλλος μεγαλύτερος στην ηλικία. Καποίος μου λέει ότι για ν αναστηθώ πρέπει να βγω από τη σπηλιά και να φτάσω στην επιφάνεια της γης. Διεξαγεται τότε ένας αγώνας μεταξύ των δυο εαυτών μου: ο ένας ανοίγει μια σιδερένια πόρτα που φράζει την είσοδο της σπηλιάς και προσπαθεί να σπρώξει τον άλλον έξω. Αυτός όμως δε θέλει να βγει γιαυτό ξαναμπάνει κι η παλή συνεχίζεται για πολλήν ώρα.

8) 21. Πέμπτη 7 Νοεμ. 74. Με τη γυναίκα μου και μια φίλη της μπαίνουμε σ ένα ταξί και λέμε στον οδηγό να μας πάει σ ένα ορισμένο μέρος. Εγώ καθομαι μπροστά και οι άλλες πίσω. Φτάνουμε στον τόπο που θέλουμε αλλά προσπερνάμε και συνεχίζουμε. Αρχίζω να διαμαρτυρόμαι στον οδηγό, μα αυτός συνεχίζει. Τότε το ταξί μεγαλώνει, μπαίνει μέσα πολυς κόσμος, το αυτοκίνητο ολοένα και μεγαλώνει, το τιμωγί ξεφεύγει από τα χέρια του οδηγού και πηγαίνει από χε-

ρι σε χερι, ο κόσμος πληθαινει, εγω εγω καθομαι παντα στην πρωτη θεση και διαπληκτιζομαι με τον οδηγο.

9) 24. Κυριακη 10 Νοεμ. 74. Αισθηση Κοσμικης καταστροφης: τα παντα εχουν ανατραπει. Ο θανατος, η δια, το αιμα, τα πτωματα τα γκρεμισμενα σπιτια, τα ξεριζωμενα δεντρα κυριαρχουνε στη σκηνη. Ακομα ειναι η νυχτα, ο φοβος, καποια απειλη που πλανιεται. Μεσα σ αυτο το τοπιο εγω μαζι με τη μητερα μου προσπαθουμε να σωθουμε.

10) 27. Τεταρτη 13 Νοεμ. 74. Η γυναικα μου τρεχει σ ενα δρομο και γω πισω της προσπαθω να την φτασω. Παρατηρω ομως οτι ο δρομος ειναι φτιαγμενος απο καρβελια ψωμι που ταχουνε τοποθετησει το ενα διπλα στο αλλο. Ο δρομος αυτος διασχίζει τη θαλασσα, σ ενα σημειο ομως ειναι χαλασμενος. Σηκωνω τα παντελονια μου, παταω στο νερο και ξαναφτανω το δρομο. Ετσι βρισκω τη γυναικα μου, που προς στιγμην ειχε χαθει, εξω απο την εκκλησια της περιοχης μας.

11) 28. Τριτη 19 Νοεμ. 74. (Οπτικη εντυπωση). Πετουσα σ ενα δασος με ασπρα λουλουδια. Κατω το χωμα ητανε χρυσο με πολυτιμα πετραδια που αστραφτανε. Φτανω στην ακρη του δασους σ ενα βαραραθρο και κατεβαινω απαλα μεσα του. Τα τοιχωματα ητανε βελουδινα και μια γαλαζοπρασινη ομιχλη πλανιωτανε γυρω. Καθως κατεβαινω συναντω μια ασπροφορεμενη γυναικα. Ομως και γω δεν ειμαι οπως στην πραγματικοτητα μα διαφορετικος. Στο μυαλο μου ηχει η φραση: εγω ο περιγκιπας των κρινων. (Την αλλη μερα κοιταζοντας τη γνωστη τοιχογραφια της Κνωσσου αναγνωρισα την εικονα της οπτικης εντυπωσης).

12) 29. Σαββατο 23 Νοεμ. 74. Ενα μεγαλο αγαλμα κι εγω στεκομαι μπροστα του και το κοιταζω. Ακουγεται μια φωνη να μου λεει πως αυτος ειναι ο Δεβας. Εγω σκεπτομαι: για ποιο λογο ειδα αυτο το θεο; πρεπει να το αναλυσω να βρω τι σημαινει για μενα. (Στο λεξικο βρηκα οτι Δεβας στα ινδικα σημαινει αγγελος).

13) 30. Κυριακη 24 Νοεμ. 74. Πρωι στο διαμερισμα μου ανοιγω ενα παραθυρο. Αντικρυζω τον ουρανο πορφυρο εγω ερχεται μια λαβα κι ενας ανεμος ζεστος. Εικονα ατομικης εκρηξης. Η γυναικα μου λεει να αφησω το παραθυρο ανοιχτο να μπαινει ζεστη, ομως εγω απαντω οτι μεσα εχει ακομα καθαρο αερα και δροσια κι ετσι θα επιζησουμε και κλεινω. Στη συνεχεια ειμαστε στο κεντρο της Αθηνας εξω απο την Ακαδημια. Ακριβως πισω απο το κτιριο υψωνεται ενα δουντο στο οποιο εχουμε καταφυγει χιλιαδες ανθρωποι, εγω κι οι δρομοι ειναι γεματοι κοσμο που τρεχει διαστικα προς την πλατεια Συνταγματος. Τοτε εγω αποφασίζω πως πρεπει να παμε ατιθετα απο τους αλλους και παρασυροντας τη γυναικα μου διασχίζουμε τα πληθη και τρεχουμε προς την πλατεια της Ομονοιας οπου επικρατει ερημωση.

14) 32. Δευτέρα 25 Νοεμ. 74. Με τη γυναίκα μου και δυο φίλους στη μια πλευρά ενός αυτοκινητοδρόμου. Πολλά αυτοκίνητα, μεγάλη κίνηση και μεις προσπαθούμε να περάσουμε στην άλλη πλευρά του δρόμου. Τελικά τα καταφέρνουμε. Εμφανίζεται μια στρατιωτική φαλαγγα που σταματάει μπροστά μας κι από ένα τζίπ βγαίνει ένας αξιωματικός μ' ένα στρατιωτή. Μας πλησιάζει και φερνοντας μαζί ένα πανυψηλό ποδηλάτο μας ζητάει να ζυγιστούμε μ' αυτό. Εγώ διαμαρτυρομαι λέγοντας πως η γυναίκα μου δεν μπορεί να ανεβεί σε τόσο ψηλό ποδηλάτο, όμως αυτή παίρνει φορά, πηδάει και ανεβαίνει. Αμέσως ο μετρητής δείχνει 55. Λέω στο στρατιωτή: αφού η γυναίκα μου είναι 55 κιλά εγώ θα είμαι 85 και γιαυτό δεν χρειάζεται να ζυγιστώ. Αυτός όμως επιμένει κι εγώ σήκωνω το πόδι μου για ν' ανεβώ στο ποδηλάτο που μέχρι κεινη τη στιγμή φαινότανε πανυψηλό οπότε ξαφνικά φαντάζει πολύ χαμηλό και χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια δρίσκομαι πάνω του. Ο μετρητής έδειξε 71,60, περίπου 71 είπε ο στρατιωτής και σημείωσε την ενδειξη. Εγώ όμως ντι να κατέβω παίρνω το ποδηλάτο και κάνω βόλτα. Η γυναίκα μου φωνάζει μπράβο εμάθες και χειροκροτεί, ενώ οι άλλοι λένε πως θέλω να επιδειχτώ. Τελικά κατεβαίνω από το ποδηλάτο. Στη συνέχεια ένας από τους φίλους μας που έχει ένα ψευτικό ζωακι κουρδιστό το αφήνει να κινηθεί πάνω στο δρόμο. Ανεβαίνει ανηφορίες και βραχιά ξανακατεβαίνει και βγαίνει περιεργές κραυγές. Το ακολουθώ καθώς κατεβαίνει σ' ένα χάσμα και φτάνω σε μια σπηλιά. Το ζωακι ανακαλύπτει μέσα της νερό και φωνάζει με την παραξενή φωνή του. Θεώρω τη σπηλιά μεγάλη ανακαλύψη και θέλω να μπω μέσα και να την εξερευνησω.

15) 34. Τετάρτη 27 Νοεμ. 74. Μουντο, γκρίζο, χειμωνιατικό πρωινό με ελαχιστο φως. Ένα σπίτι με τρία δωμάτια σε σειρά τελειώς χωρίστα και που επικοινωνούν με τρίτο. Δεν υπάρχει κανένας μέσα μοναχά μερικοί μπουφεδες. Επικρατεί μια ατμόσφαιρα νεκρική και εκφοβιστική: φυσάει αέρας κι αναβνεί ατρές κύρτινες- σε μια γωνία εικόνες κι ένα καντηλι, ένα πεσμένο ανθοδοχείο με τρεις λευκές λαμπάδες μέσα. Αλλά και το δωμάτιο που είμαι εγώ είναι γεμάτο με μπουφεδες και μπασούλα πολύ ομορφα: σκαλιστά, με διάφορα σχέδια και κυκλούς κικινούς και πρασινούς. Μιλάω στο τηλέφωνο με τη Σ. που βρίσκεται στο πρώτο δωμάτιο: όταν πεθάνεις θέλω να μου αφήσεις αυτό το μικρό μπουφε, και ξεχωρίζω ένα περιγραφοντας τον, γιατί μ' αρέσει παρα πολύ. Τώρα που το θυμήθηκα θέλω να σου πω και το εξής: όταν βλέπω σε μια προθήκη κατι που μ' αρέσει πολύ θέλω να το παρω. Τι λες εσύ γιαυτό, είναι απλήστια η νηπιακή απαίτηση; Αυτή δεν απαντάει μέσα από το τηλέφωνο και γω κλείνοντας το φεύγω να πάω στο δωμάτιο που βρίσκεται, ενώ σκεπτομαι πως τοκνε επιτηδες και δεν απαντήσε για να με προκαλέσει. Μπαίνω στο πρώτο δωμάτιο και βλέπω τη Σ. ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι αναποδα, δηλ. με τα πόδια εκεί που θαπρεπε γκναι το κεφαλι, και το πρόσωπο λίγο παραμορφωμένο, γεμάτο φολιδες και βλογοιοκομένο. Φαίνεται όμως πιο νέα και καθόλου αρρωστή αλλά αντίθετα ευδιάθετη. Δίπλα της είναι το μέλος Β της ομάδας που με το χέρι του της βάζει στο πρόσωπο κρεμα. Σ' ένα

άλλο κρεβάτι κοιμάται, κι αυτός αναποδα, ένας θεός μου γέρος. Ρωτάω τη Σ. γιατί μου κλείσε το τηλέφωνο κι αυτή απαντάει: για άστειο, αλλά μη φωναζείς γιατί θα ξυπνήσει ο γέρος και με τον τρόπο που το λέει δείχνει να τον σεβεται. Όμως αυτός ξυπνάει, κοιτάζει γύρω κι ύστερα ξανακοιμάται αδιαφορώντας για μας. Συζητάμε τώρα για το τρίτο δωμάτιο επειδή ο αεράς χτυπάει την ανοιχτή του πόρτα εκνευριστικά. Η Σ. λέει ότι πρέπει να μείνει ανοιχτή γιατί από κει θα περάσει ο υπηρέτης του ξενοδοχείου να φέρει το αναμενόμενο. Ο Β. όμως λέει πως ρώτησε και πληροφορήθηκε ότι δε θα περάσει από κει. Τότε πηγαινώ εγώ, μπαίνω στο τρίτο δωμάτιο χωρίς φόβο, κοιτάζω γύρω, τακτοποιώ, σήκωνω το πεσμένο ανθοδοχείο με τις λαμπάδες, κλείνω από έξω την πόρτα και επιστρέφω στο πρώτο δωμάτιο κοντά στους άλλους. (Το όνειρο αυτό συνδεθήκε αυτομάτα με το λαμπά της Οδυσσεΐας — Νεκυα όπου ο Οδυσσεΐας κατεβαίνει στον άδη).

16) 39. Πέμπτη 28 Νοεμ. 74. Με την ομάδα στο υπέρων εκκλήσις. Η Σ. λέει ότι έκανα κάποια προσδο αλλά κατι φοδηθήκα και σταματησα. Ένας αγνώστος που καθεται πιο μπροστα από μας στέλνει κάποιο δικό του να μου πάρει τα στοιχεία για παραδασή. Πραγματι αυτός ερχεται και αρχίζει να γραφει, ενώ στέκεται πίσω μου, πράγμα που με εκνευρίζει. Σηκωνομαι πάνω και του λέω αγρία: έγινε τιποτα; τι θέλεις; Μου απαντάει ότι δεν φταίει αυτός αλλά τον διατάξε ο άλλος που καθεται μπροστα. Πηγαινώ κοντά του και του βάζω τις φωνες. Είναι ένα πολυ καθώς — πρέπει ανθρώπακι. Τον ρωτάω για ποιο πράγμα με κατηγορεί κι αυτός μου απαντάει: εσυ δεν εγραψες το στιχο «Εγώ ένας άλλος»: Λέω πως εγώ τον εγραφα, αλλά δεν έχει δικαίωμα να μιλάει γιατί δεν καταλαβαίνει από Ποίηση. Μετά τον δούταω από τον γιακα, του φερομαι ασχημα, τον σπρωχνω, τον δριζω, τραβάω ένα μεγαλέ κοφτερο μαχαίρι το ακουμπάω στο λαιμό του και λέω: στις επομενες εκλογες θα εκλεγω νομαρχής και θα σου κοψω το λαιμυγι. Αυτό το αναφέρω γιατί η ατμοσφαιρα είναι προσκληρογική. Το ανθρώπακι υποχωρεί τρομαγμένο προς την πόρτα και φεύγει. Κατεβαίνω τα σκαλιά της εκκλήσις φτάνοντας στα τελευταία κάνω ένα άλμα και βρίσκομαι στο δρομο. Κάποιος φίλος που είναι δίπλα μου λέει: μπράβο, μ ένα άλμα εφτασες τόσο μακρυα.

17) 40. Παρασκευή 29 Νοεμ. 74. Νυχτώνει, είμαι στο σχολείο και ενώ ο καθηγητής είναι απασχολημένος με συζήτηση το σκαω και φεύγω. Πηγαινώ να παρω ένα βιβλίο μου κι έναν αγνώστο που τα καταδρεχει με λαστιχο. Φτάνω στο κεντρο της πολης. Παντου υπάρχουνε ποντικια, γκριζα, μεγαλα, καθαρα και ησυχα καθονται χωρίς να πειραζουμε κανένα κι ο κοσμος τα πλησιάζει και τα ταΐζει. Χωρίς να φοδηθω περνάω αναμεσα τους, πατάω κάποιο, ενώ ένα άλλο καθεται ακινητο και με κοιτάζει πονηρα. Βρίσκομαι τώρα στην άλλη πλευρα του δρομου όπου το βιβλιοπωλείο. Βιβλιοπωλής είναι ένας φίλος όμως το καταστημα έχει μετατραπει σε παλαιοπωλείο. Λέω: ήρθα να παρω αυ το που μου ανηκει. Μαλιστα, απαντάει, και τραβώντας μια κουρτινα δγαζει ένα παλιο ρολοϊ — επιπλο,

οχι πολυ μεγαλο, με καστανοκοκκινο χρωμα, ομορφο. Ειναι γεματο σκονη και α-
ραχνες, το καθαριζει, το περιποιειται και μου το δινει. Εημερωνει.

18) 41. Σαββατο 30 Νοεμ. 74. (Οπτικη εντυπωση) . Ενα αδιαφανες τετραγωνο κρυ-
σταλλο, αρκετα μεγαλο. Στο κατω δεξιο μερος υπηρχε μια μικρη τρυπα και
γιαυτο ολοκληρο το κρυσταλλο ειχε ραγισματα που ξεκινουσανε απο κεινο το ση-
μειο. Υστερα τα ραγιασματα κανονικοποιηθηκαν με οριζοντιες και κατακορυφες
γραμμες σε τετραγωνιδια. Πισω απο το κρυσταλλο ερχοτανε φως. Συγχρονως η
ιδεα οτι τα τετραγωνιδια σημεινουνε την ολοτητα, οι σκυροι που σχηματιζονται
απο αυτα ειναι ενοποιητικα συμβολα και οτι το κρυσταλλο χωριζει δυο κοσμους
(συνειδητο - ασυνειδητο) αλλα συγχρονως τους ενωνει.

19) 43. Κυριακη 1 Δεκεμ. 74. (Οπτικη εντυπωση) . Ενας κυκλος κι απο το κεντρο
του φυτρωνει κατακορυφα ενας στυλος που μεγαλωνει γρηγορα. Μολις σταματάει
να υψωνεται αλλο απο την κορυφη του ξεπετιεται ενας δευτερος με μικροτερη δια-
μετρο που κι αυτος υψωνεται γρηγορα. Αυτο επαναλαμβανεται ωσπου οι στυλοι γι-
νονται τεσσερις. Στην τελικη κορυφη εμφανιζεται ενα παραβολικο φως το οποιο
αλλαζει τεσσερα χρωματα: κοκκινο, κιτρινο, πρασινο, γαλαζιο. Βλεπω αυτη την
εικονα απο εξω στην αρχη. Υστερα δρισκομαι πανω στην κορυφη των στυλων και
κοιταζω τον κυκλο κατω χαμηλα. Παραλληλα υπαρχει η ιδεα οτι ο κυκλος ειναι
το συμβολο της ολοκληρωσης και τελειοτητας, δηλ. του θειου, τα τεσσερα φωτα
σημεινουνε τις τεσσερες βασικες ψυχικες λειτουργιες, ο στυλος ειναι διατηρητικο
συμβολο και δηλωνει μια ενωση, η θαθμιαια αυξηση των στυλων δηλωνει τα αντι-
στοιχα επιπεδα ανοδου, το δε κεντρο του κυκλου ειναι το ακινητο σημειο του πε-
ριστρεφομενου κοσμου, ο ακινητος κινητης, το σημειο Μηδεν των διαστασεων πο-
το οποιο εξερχονται τα παντα απο το χαος.

20) 44. Δευτερα 2 Δεκεμ. 74. Μια κατασκοτεινη νυχτα σε παραλια μαζι με αλλα
ατομα. Σε αρκετη αποσταση απο την ξηρα και στην επιφανεια της θαλασσας εχει
εμφανιστει ενας τεραστιος, χρυσος, φωτεινος δισκος που στεκεται κατακορυφος πα-
νω στα νερα. Εσωτερικα ο δισκος εχει εναν ομοκεντρο κυκλο, ειναι χωρισμενος με
δωδεκα ακτινες και σκαλισμενος. Μοιαζει σα στρογγυλη αρχαια ασπιδα η μεγαλο
αρχαϊκο κοσμημα. Κινειται πανω στη θαλασσα απο δεξια προς τ αριστερα και γω
κρατωντας μια φωτογραφικη μηχανη σκοπευω και φωτογραφιζω το δισκο στην
κινηση του. Εαφνικα ενα μεγαλο κυμα υψωνεται προς το μερος που στεκομαστε.
Οι αλλοι φωναζουμε να φυγουμε γιατι θα βραχουμε, ομως εγω μενω και ξερω πως
να προφυλαχτω: Γυριζω την πλατη μου στο κυμα, κρυβω τη μηχανη στο στήθος
μου να μη βραχει, παιρνω θαθεια εισπονη και σκυδω. Μολις περασει απο πανω
μου το κυμα συνεχιζω τη φωτογραφιση. Στη συνεχεια αφηνω την παραλια και
πηγαίνω στην πλατεια της πολης όπου γινεται γιορτη. Εημερωνει κι ο ηλιος φω-
τιζει τα παντα γυρω.

21) 47. Τρίτη 3 Δεκεμ. 74. Στην αυλή του πατρικού μου σπιτιού γινότανε ποδοσφαιρικός αγώνας που πια έχει τελειώσει. Οι ηττημένοι διαμαρτυρούνται στο διαιτητή, που είναι παπάζ, ότι τους άδικησε και τελικά του επιτιθενται. Αυτός τρεχοντας μπαίνει στο σπίτι, οι άλλοι τον φτάνουνε και τον χτυπάνε με κρεμαστές φορεματών. Δε μπορεί να διαφυγεί και ξαπλώνει αποκαμωμένος στο κρεβάτι μου όπου τον χτυπάνε πια αγρία. Τότε μεταμορφώνεται σε μια γνωστή μου, πεθαμένη πια, γυναίκα. Την εγκαταλείπουνε και δγαίνουν έξω. Σε λίγο δγαίνει κι αυτή, ταιλαιπωρημένη, χτυπημένη, αρρωστή, φτωχοντυμένη. Μαζευονται γυρω της λεγοντας της πως πρέπει να τη θαφουνε, αυτή διαμαρτυρεται, οι άλλοι επιμένουνε. Τους λέει ότι για να γίνει αυτό πρέπει να φορεσει το παντελόνι της, αλλά είναι πολύ στενό και δεν της ερχεται. Τότε ένας από τους άλλους που καθεται σε μια καρέκλα και μοιάζει για αρχηγός απαντάει: πρέπει να σε θαφούμε γιατί πρέπει να παρακολουθω κι εγώ τον εαυτό μου. (Με την εννοια της αυτοπαρατήρησης).

22) 48. Τρίτη 3 Δεκεμ. 74. Στην αυλή του πατρικού σπιτιού, είμαι σε μεγάλη ηλικία και ενσαρκώνω δυο πρόσωπα, τον εαυτό μου και το Σεφερή. Κρατάω ένα βιβλίο με δυο σελ. εξωφύλλο. Καποιοι δίπλα μου λένε: κοιτάξτε, αυτός ασχολήθηκε με την Ποίηση και πέτυχε, έγινε μεγάλος Ποιητής. Προσεχω πως στη ραχή του βιβλίου υπάρχει κολλημένη μια ταινία χαρτί που φέρει πάνω καποιο τίτλο και που έτσι κρυβει τον αρχικο τίτλο του βιβλίου. Την ξεκολλάω και παρατηρώ ότι και οι δυο τίτλοι είναι ίδιοι. Σκεπτομαι για ποιο λογο τότε κολλησανε την ταινία. Κεινη τη στιγμή ένας αγνώστος με χτυπάει στην πλατη και γυρίζοντας αντικρυζω ένα οικοπεδο που δρισκεται στην Αθηνά. Είναι τεραστίο, τετραγωνο, τοχουνε σκαφει και τοιμαζονται να ριξουνε θεμελια. Μου λέει: αυτά είναι τα θεμελια του σπιτιού σου.

23) 52. Τετάρτη 4 Δεκεμ. 74. (Οπτική εντύπωση). Γαλαξία λουλουδια πεφτουνε απο τον ουρανο στη γη σα βροχή. Είναι ανοιγμένα στα τεσσερα και κατεβαίνουνε αργα και ομαλα. Ολος ο χωρος είναι γεματος απο την παρουμενεια τους.

24) 56 Πέμπτη 5 Δεκεμ. 74. (Οπτική εντύπωση). Ένα στρογγυλο κρυσταλλο που περιλαμβάνει πολλους μικρους κυκλικους κρυσταλλους. Ύστερα αυτοι ενώνονται και αποτελουνε έναν ομοκεντρο κυκλο, με τον εξωτερικο, ο οποίος μεγαλωνει σιγα-σιγα και τελικά ταυτιζεται με αυτον. Μετα ο κρυσταλλος ανοιγει και ξεπηδάει ένας χειμαρρος απο καθαρο και φωτισμενο νερο.

25) 62 Σάββατο 7 Δεκεμ. 74. Με άλλα πρόσωπα στο σπίτι του φίλου Ποιητή Κ. Ανεβαίνουμε στην ταράτσα, που μοιάζει με τεραστίο οικοπεδο, και περπατάμε συζητώντας. Φτάνουμε στην άλλη ακρη όπου υπαρχουνε μερικά κτισματα κι ανεμασα τους ένας ραδιοφωνικος σταθμος που εκπαιπει. Τον περιεργαζομαι και σκεπτομαι πως και γω θα μπορούσα να εκπαιπω κατι. Μετα ανακαλυπτω ένα δωματιο με διαφορα αντικεμενα αξιας και απο το ταβανι είναι κρεμασμενοι χρυσοι στρογγ-

γυλοι δισκοι αρκετα μεγαλοι και σκαλισμενοι. Μονολογω: κοιταξε που ο Κ. εχει και μουσειο με μανταλες. Αργοτερα περπατω με τον Κ., κι εαν ακομη, προς τη σκαλα που οδηγει κατω στο σπιτι και του λεω: Πολυ μεγαλο και ενδιαφερον σπιτι εχεις.

26) 63. Σαββατο 7 Δεκεμ. 74. Με την ομαδα και τη Σ. σ ενα δρομο. Κρατω στα χερια ενα διαφανες κλειστο σκευος και μεσα υπαρχουνε τεσσερα μωρα πολυ μικρα σαν κουκλακια ξαπλωμενα στη σειρα και με διπρωρετικο χρωμα το καθενα. Ενω η Σ. μιλαει για καποιο θεμα και μεις ακουμε, εμφανιζεται ενα αυτοκινητο ναρχεται προς το μερος μας με μεγαλη ταχυτητα και τη στιγμη που περναι: διπλα μου οι επιβαινοντες προσπαθουνε να αρπαξουνε το σκευος με τα μωρακια, ομως εγω το κραταω γερα και καταφερνω να το διατηρησω.

27) 64. Σαββατο 7 Δεκεμ. 74. (Οπτικη εντυπωση). Ενα θαθυ πηγαδι και γω κατεβαινω απαλα μεσα του. Στο θαθος υπαρχει φως, λευκες κανονικοποιημενες πετρες κι ενα ρυακι καθαρο νερο. Συναμα η σκεψη: ολα στο τελος ειναι φως.

28) 65. Σαββατο 7 Δεκεμ. 74. (Οπτικη εντυπωση). Εημερωνει κι απο τη γαλαζια φωτεινη θαλασσα προβαλλει ενας πορφυρος ηλιος. Η εικονα βρισκαται μεσα σε κυκλο, αλλα οι ακτινες του ηλιου προεκτεινονται περα απο την περιφερεια του και φτανοντας μεχρι ενα σημειο σχηματιζουνε δευτερο κυκλο ομοκεντρο στον πρωτο που εχει εγγεγραμμενο ενα εξαγωνο.

ΧΡΥΣΟΓΛΑ

1

Κοιμομουνα με γυρισμενη την πλατη προς την πορτα. Στον υπονο μου εβλεπα το ιδιοπραγμα και ξαφνικα ενιωσα στην πλατη μου να μ ακουμπα κατι σαν αιχμηρο ξυλινο αντικειμενο. Στρεφω το κεφαλι και βλεπω κηθισμενο στο κρεβατι εναν ανδρα που αντι για μυτη ειχε ενα μακρυ ραμφος πουλιου. Το αγγιγμα ηταν τοσο αληθινο και η μορφη τοσο συγκλονιστικη που ξυπνησα τρομαχμενη και γυρισα κοιτωντας προς την πορτα.

2

Κατα το πρωι λαγοκοιμομουνα, οταν ειδα ενα πολυ γνωστο μου προσωπο, λατρεμενο. Βρισκομισταον σ ενα αμφιθεατρο για καποια ταχα συνεδριαση. Ειχα σηκωθεί από το καθισμα μου και τον εβλεπα με τα ματια. Τον ειδα που μιλουσε με πολλους αλλους. Οταν με καταλαβε ηρθε κοντα μου. Με κοιταξε στα ματια και πλησιασε το προσωπο του στο προσωπο μου. Τα γενια του μου γρατσουνισαν το μαγουλο και τα χειλη του δαγκωσαν τα δικα μου. Μισοξυπνησα απο το γρατσου-